

סיוע-אש

קרוב

קולי ר. א. דיי

„בצעו את התקיפה ממש עלי, צרחתי אל תוך מכי-
שיריהאלחוט, לפחות נקח עמנו לעולם הבא כמה מהם.
„קשרי, אשר נמצא בסמוך אלי, נהרג תוך התקפת-
האוויר, יחד עם קומץ אנשים אחרים מן הפלוגה.
„למולנו התלקח הנפאלם ובקע שבילי-אש בגיונגל הבאמ-
בוק הסמוך, ובכך הותיר לפלוגה דרכי-מפלט אחדות“.

יתכן כי במקרהו של קפיטן קארפנטר לא נמצאה ארטי-
לריה בטווח מתאים לסיוע; אך אם אכן לא נמצאה — נשאלת
השאלה: מדוע? יתכן כי תכנון הפעולה היה כושל, והארטי-
לריה הושמטה במקרה מתוך כוונה-משימה; יתכן גם כי ביצוע
התכנית לא היה יעיל, והארטילריה נשארה מחוץ לטווח.
קיימת, כמובן, גם האפשרות כי לא ניתן היה, באותו זמן,
להקצות ארטילריה לכוונה-משימה. חוסר היכולת להקצות
ארטילריה, או אולי להובילה למקום המשימה, היא אפשרות
סבירה יותר מאשר תכנון או ביצוע לקויים.

ההצהרה שבמוטו של מאמר זה נועזת למדי, שהרי סותרת
היא את כל אשר נלמד בשקידה במשך שנים על-ידי כוחות
היבשה וחיל-האוויר; אך למרות זאת — ואולי משום כך —
ראויה היא לשיקול מעמיק. הצהרה זו ניתן היה לחזק בהצהר-
ה אחרת, מזועזעת לא פחות: „הדרך הפחות יעילה והיקרה
ביותר לקבלת סיוע-אש קרוב — היא קבלתו ממטוסים“. המחיר
היקר הוא — חייה-אדם, מלבד הכסף.

בויאט-נאם, בראשית יוני אשתקד, ביקש קפיטן ר'ס'
קארפנטר הנחתתה של מהלומת-אוויר על מוצב פלוגתו.
העיתון „ניו-יורק טיימס“ ציטט את דברי קפיטן קארפנטר
כלהלן:

„אינני מסוגל לספר כיצד הגעתי לידי הכרעה לקרוא
למהלומת-אוויר על מוצבנו. למעשה, לא חשבתי כלל על
מעשי. אנשי הוואיט-קונג שרצו מסביבנו, והחלו חודרים
למוצבנו.“

יוכלו להבקיע דרכה, ואז להסיטה ולהנחיתה עליהם; או, אם כבר מאוחר מדי והעמדה נשטפת על-ידיהם, לבקש הנחתת „אש על מוצבינו“ בזמן מדוייק וקבוע, כך שהאמריקאים המגנים יוכלו להסתתר מפניה במועד הנכון.

הייתי מעדיף מצב בו יוכל קפיטן קארפנטר לומר לארטי-לריה ולמרגמות: „זהו מיקומנו. ירו במעגל סביבנו מבלי להנחית את האש עלינו, והמשיכו בכך כל עוד לא אומר לכם להפסיק“. הארטילריה מסוגלת בהחלט לעשות זאת, ואף למעלה מזה, בתנאי שאומנה לכך, היא מצויה בשטח ונעשה בה שימוש כראוי.

אך להפעלה נכונה של ארטילריה תנאי נוסף, שהוא — אולי — החשוב מכולם: סיוע ארטילרי יש לדרוש. יתכן כי המפקד השרוי תחת לחץ לא ידרוש לעולם סיוע ארטילרי — והוא עלול, אולי, להפסיד את הטוב שבסיכויו, משום שאינו בקי במלאכתו.

סניגוריו של הסיוע האווירי יתנגדו מייד לקביעה זו, בהש-תמשם במלה „יעילות“. בדרך כלל מודים הם, אמנם, כי אש ארטילרית מצויה יותר ב„הישג-יד“; כי היא מסוגלת להלום גם בשטחים השרויים בערפל, בגשם ובשלב, ולפעול ביום ובלילה — ואלה אינם מתכונות הסיוע האווירי; אך כנגד זה יטענו כי האש המונחתת מן האויר — יעילה יותר מן האש הארטילרית. משום כך מדגישים סניגוריו של הסיוע האווירי, כי העדפתם היא עניין-של-בחירה — ולא דווקא עניין של חוסר-ידע.

סקירה היסורית

התשובה הטובה ביותר לקביעה הנזכרת כי אין זה אלא עניין-של-בחירה — תימצא בסקירה ההיסטורית דלהלן: בשלביה המוקדמים של מלחמת-העולם השניה, במיוחד באר-טליה, סברו הגרמנים כי הכרח להם לפזר את כוחותיהם פיזור נרחב, עד עומק של כ-5—6 קילומטרים באיזור המוגן. יעילותו של נשק-הסיוע של בעלות-הברית היא שאילצה אותם לפיזור זה. באזורים אלה היו הגרמנים מפורזים לרוב כך, שצפיפותם לא עלתה על 15—20 איש לק"מ מרובע. רק באזורים מרוחקים יותר, מעבר לטווח הסיוע הארטילרי הקרוב, היו הכוחות הגרמניים מרוכזים יותר.

פיזורם הרב של הכוחות הגרמניים באיזור החזית היה אחת ההוכחות הטובות ביותר ליעילותה של האש הארטי-לרית. כתוצאה מאחוז האבידות הגבוה שנגרם על-ידי האר-טילריה האמריקאית, וכתוצאה מניסיונם בפעולות-ארטילריה נגד הרוסים, קבעו הגרמנים דוקטרינה שעל-פיה ביקשו להישאר מחוץ לטווח האש והראיה של התצפית הארטילרית. על אף דוקטרינה זו והטקטיקה החמקנית שנקטו, גרמו האר-טילריה והמרגמות של בעלות-הברית למעלה מ-80 אחוז מן האבידות בצבא הגרמני.

פיזור רב בחזית מחייב, כמובן, ריכוזים גדולים יותר מאוחר — תוך שמירה על אפשרויות-תגבור מיידיות. בנו-ר-מנדיה, כאשר נוצר לחץ ניכר עקב נחיתת בעלות-הברית,

לבד מכל אלה, קיימת אפשרות נוספת. הסיסמה המוחדרת ברבים כל-כך בעת האימונים כי „רק הכוח האווירי הוא הפת-רון“, הביאה לידי כך שקצינים מסויימים משתמשים בטעות בכוח אוירי — כתחליף לסיוע-אש ארטילרית. כתוצאה מכך סומכים קצינים אלה, בתמכתם של מתכננים ואנשי-תקציב, על המטוס לצורכי סיוע-אש קרוב, ומבטלים, מיסודו, את השימוש בארטילריה. בתכנון-הכולל, ולא רק כתוצאה של שגיאת-תכנון מקומית. אם אכן שודרת תפיסה מוטעית זו, יש צורך דחוף באימונים חוזרים-ונשנים ובגיבוש תורת-לחימה נכונה בכל הרמות.

יתכן כי הרגת חוסר-היעילה שהשפיעה ומשפיעה על השימוש בסיוע-אש ארטילרי גדולה מאשר מוכנים היינו להודות. שכן אם לא כך הדבר, מדוע הועדף השימוש בנפאלם, אשר בהציפו שוחות-שועל ומקומות נמוכים, לא רק ביער את אנשי הויאט-קונג התוקפים אלא אף גירש את האמריקאים המגנים? לשם מה השימוש במערכת המצריכה טייס, אשר בשעת הפצצה, בטוסו במהירות של 800 קילומטרים לשעה, אינו מסוגל לצפות דרך אש, עשן ורשתות-הסוואה — שעה שעומדת לרשותך מערכת מבוקרת על-ידי אדם הנמצא בתוך האש והעשן או סמוך להם ממש, יושב תחת אותה רשת-הסוואה, ויועד בדיוק מה קורה בכל רגע? מדוע לא להעדיף את השימוש במערכת המסוגלת לתמרן את אשה קילומטרים אחדים לימין ולשמאל, לקרבה או להרחיקה, הכל בהתאם לדרישתו של המפקד המצוי במקום?

מדוע לא לבחור במערכת אשר מועד שיגורם של פגזיה ידוע לאמריקאים ואינו ידוע כלל לאנשי הויאט-קונג, כך שלאמריקאים תהא היכולת להשתטח שניה או שתיים לפני פגיעת הפגז? האין זה רצוי להעדיף מערכת המוכנה לפעולה מיידית בכל זמן שהוא, על פני זו אשר במקרה הטוב ביותר עומדת לרשותנו במשך פחות ממחצית הזמן, וכמעט לעולם לא באורח מיידית?

כמות ואיכות

אין להכחיש, אמנם, כי האפשרויות לקבלת סיוע אוירי בוואט-נאט, הן — לעתים — בבחינת יוצא-מן-הכלל לגבי האמור לעיל. לאויריה בדרום ויאט-נאט אין קשיי עליונות אוירית — שכן לויאט-קונג אין מטוסים כלל ועיקר. כתוצאה מכך, עומדים לרשות הסיוע שם מטוסים רבים יותר מאשר בתנאים נורמליים. עודף זה של סיוע אוירי, המצוי בשפע כאשר מאפשרים זאת תנאי מזג-האוויר, מוליך שולל את חיל-האויר ואת הצבא כאחד. יתכן כי הסתמכות זו על הסיוע האווירי, המבוססת על מציאות שאינה נורמלית, היא אחת הסיבות לכך שאין בוואט-נאט ארטילריה בכמות ובאיכות מספיקות.

מנקודת-המבט של הכמות והאיכות, רוצים היינו כי קפיטן קארפנטר יהא מסוגל לפנות לקצין התצפית הארטילרית שלו בדרישה להנחית אש ארטילרית על האויב בהתאם להתקד-מותו; או לקדם בה את פני אנשי הויאט-קונג, כך שלא

ארטילרית. הארטילריה מסוגלת לירות שניות אחדות, למלא את משימתה ולהעתיק את אשה אל מטרות אחרות; ואילו כאשר משתמשים במטוס, והוא לא נפגע, חייב הוא לחזור אל בסיסו על-מנת לתדלק ולהתחמש, וכתוצאה מכך — להישאר ללא שימוש במשך פרק-זמן ניכר. במשך זמן „מת" זה, וכן בעת חשיכה או בתנאי מזג-אוויר גרועים — חייבים כוחות-היבשה להסתמך על הארטילריה בקבלת סיוע-אש רצוף. מערכת קרובה של סיוע-אוויר אינה מספקת, איפוא, את הדרישות הבסיסיות לסיוע בכל מזג-אוויר ובכל עת. לפיכך ניתן להשתמש בכוח אווירי, במקרה הטוב ביותר, רק כתגבור למערכת סיוע ארטילרי — אך לא כתחליף לה.

ואם דבקים אנו עדיין בשימוש במטוס לשם סיוע קרוב, המצדיקה יעילותו של המטוס את שימושו למטרה זו? מקובל לחשוב כי מטוס מסוגל להשמיד מטרות שאינן ניתנות להשגתן על-ידי ארטילריה. המטוס דרוש, איפוא, על-מנת לתגבר את האש הארטילרית. סברה זו נראית הגיונית, בהיותה מבוססת על העובדה כי פצצה בת 800 קילוגרמים הרסנית יותר מפגז בן 50 קילוגרמים. אין ספק, כי כאשר פוגעים שניהם במטרה ממש או בסמוך מאוד לה — תגרום פצצת-המטוס, בעלת העוצמה הרבה, נזק רב יותר. אך האם תגרום פצצה אחת נזק רב יותר מאשר שישה עד שמונה עשר פגזים שיונחתו בעת-רובעונה-אחת? התשובה עשויה להיות חיובית או שלילית — אך בין אם כך ובין אם כך טעון הדבר הבהרות.

השגדה אינה תשובה

יתכן כי יש ביכולתה של פצצה גדולה להשמיד מטרה שלא ניתן להשמידה על-ידי פגז בן 50 קילוגרמים; אך אין זה מן ההכרח כי דווקא ההשמדה היא התשובה הנכונה. למעשה נעשה במלה „השמדה" ב-שדה-הקרב שימוש רב מכדי הצורך. השמדה עולה לרוב במחיר יקר מדי — ומשיגה מעטי-חסית. אפשר להוציא טנק משימוש בכמה וכמה דרכים: ניתן לקטול או לפצוע את צוותו, לאלץ את הצוות להיכנע, להפוך את הטנק, להרחיק את ה-חי"ר המסייע, לגרום נזק לצריחו, למסכו בעשן וכן להשתמש באחת מתריסר דרכים ופעולות אחרות, אשר אף אחת מהן אינה משמידה אותו — אך כולן מאלצות אותו לשנות את משימתו או לזנחה. ו-כיוון שהמטרה המיידית בפעולה נגד הטנק היא לאלצו לשנות את משימתו או לזנחה, אין ההשמדה אלא בבחינת עניין צדדי.

גרימת אבידות לאויב מאלצת אותו לשנות את תכניותיו, ותור-מת לניצחוננו בשדה-הקרב יותר

נאלצו הגרמנים להחיש גייסות רבים לעבר מוקדי-הלחץ. זרוע האוויר של בעלות-הברית גרמה חורבן בכוחות הגרמניים שנעו בעומק. פעולותיהם של כוחות-היבשה בנשק-הקרקע שלהם בגזרות החזית, ושל כוחות-האוויר בגזרות העומק, השתלבו אלו באלו — ואילצו את הגרמנים לסגת מנורמנדיה. היו מקרים באירופה, ומקרים תכופים יותר בקרבות האיים באוקיינוס השקט, בהם התחלפו התפקידים, או לפחות חפפו אלה את אלה — אך היו אלה מקרים יוצאי-דופן. לעתים קרובות יותר, ותוך השגת התוצאות הטובות ביותר, פעלה הארטילריה בתפקידי סיוע קרוב, ואילו חיל-האוויר — בתפקיד הסיוע בעומק.

מתוך חקר הדו"חות, מספרי האבידות, עדויותיהם של שבויים גרמנים, יפאנים וקוריאנים, ואחרונה — מתוך לימוד דוקטרינות האויב, עולה כי יעילות הארטילריה שלנו אינה מוטלת בספק. הוא הדין, ככלל, באשר ליעילותם של מטוסים בעומק, בצליפה, הפצצה וסיוור באותם אזורים המצויים מחוץ לטווח הארטילריה. לא הוכח כלל ועיקר כי השימוש בסיוע-אוויר קרוב יעיל יותר מהשימוש בסיוע ארטילרי.

משום כן עולה בעליל כי אין זה הגיוני להשתמש במטוס כנגד מטרה שניתן לפגוע בה באש ארטילרית. עשויה, אמנם, להיות סיבה מקרית לשימוש במטוס כנגד מטרה מיוחדת, אם אין לו שימוש אחר באותה שעה, אבל גם אז יש להקדיש שיקול-דעת לשאלה אם מוגנת המטרה על-ידי נשק נ"מ אם לאו, וכן לחשיבותה היחסית.

יעילות הגמסוים

אין היגיון בשימוש במטוס אשר שווי מיליון דולאר והעלות להתרסק יחד עם טייסו, שאת שווי אין להעריך כלל — לצורך תקיפת מטרה שניתן לירות עליה באש

הארטילריה מסייעת

חיל-האוויר מסייע

ההבדל בין שניהם ברור במידה מספקת, אך בעתיד יש להגיד בורח באורח ברור עוד יותר. צוות-קרב חי"ר-שריון-ארטילריה מסוגל לקבוע, בלא קושי, קר-תיחום לאורך פריטי-נוף בולטים אחדים, 8-10 ק"מ בעומק השטח, על-מנת להבדיל בבירור בין „איזור הסיוע הקרוב“ ל„איזור הסיוע בעומק“ — באשר להפצה: באיזור הסיוע הקרוב תפעל הארטילריה, ואילו באיזור הסיוע בעומק יפעל חיל-האוויר.

בהיותו משוחרר ממתן סיוע-אוויר קרוב, יגברו אפשרויותיו של חיל-האוויר למילוי משימותיו בעומק. הטייסים והמטוסים ישוחררו ממילוי משימה מוגבלת שיעילותה מעטה, לטובת מילוי משימה שתועלתה מרובה, ושחשיבותה לכוחות-היבשה גדולה הרבה יותר.

כאשר תהא הארטילריה אחראית באורח בלעדי ומלא למתן סיוע-אש קרוב, תשחרר — אם כן — את חיל-האוויר למילוי משימותיו היעילות יותר, והיא עצמה תפעל בתפקיד אשר לו נועדה, וההולם אותה ביותר. בתפקידי סיוע-אש קרוב מפיקה הארטילריה מעליונותה הטכנית על אנשי הוואט-קונג את התועלת המקסימלית. תפקיד זה אינו חדש לגביה, ואינו טעון שיפורים כלשהם; הוא אינו דורש אלא הפעלה נכונה של טכניקות הידועות לנו משכבר, בתוספת שימוש דינמי יותר בטקטיקת שריון-חי"ר-ארטילריה.

סוללה גרורה של 6 הוביצרים בני 105 מ"מ מסוגלת בקלות להיות יבילת-אוויר — או לנוע בכוחות עצמה. אין לה כמעט מגבלות-ניידות שאין להתגבר עליהן. אם ממוקמת סוללה בת 105 מ"מ בטווח של כ-10,000 מטרים משכנתה, מסוגלת שתיהן להסתייע הדדית. הן יכולות לירות אש-מגן האחת למען האחרת, לרכו את אשן או להעסיק בעת-רובעונה-אחת שתי מטרות או יותר. היתרונות הנובעים משיתוף זה בפעור לתן של שתי הסוללות — ניכרים היטב; והם אף גדלים ללא שיעור כאשר משחמשים בגדודים במקום בסוללות בודדות, והגדודים ממוקמים כך שיוכלו להסתייע הדדית.

מכל אמצעי אחר הניתן למדידה, וכיוון שהארטילריה והמרגמות גרמו ל-80 אחוז מכלל נפגעי האויב בשתי המלחמות האחרונות, נראה כי הדרך לאלץ את האויב לשנות משימותיו — הדרך שתביא לניצחוננו — היא השימוש בארטילריה רבה יותר ומשוכללת יותר.

במחיר של 1.5 מיליון דולר, מחירו של מטוס-קרב אחד, ניתן לרכוש כ-108 הוביצרים גרורים בני 105 מ"מ. הוביצרים במספר זה מהווים 18 סוללות או 6 גדודי-ארטילריה. יתכן כי אותו מטוס יוכל לשאת טונה ומחצה של חומר-נפץ ולהטילה מעל מטרה בגודל של מאות-מטרים אחדות. כל אחת מ-18 הסוללות תוכל להנחית אותה כמות של חומר-נפץ על אותו שטח בפחות מדקה וחצי, בהותירה את יתר 17 הסוללות חופשיות להעסיק מטרות אחרות. 18 סוללות מסוג-לוח לכסות באשן גורה של קרוב ל-2500 מטרים מרו-בעים, כאשר כל נקודה בגורה זו נתונה לאש משתי סוללות בעת-רובעונה-אחת.

חיכוך ליום שלום

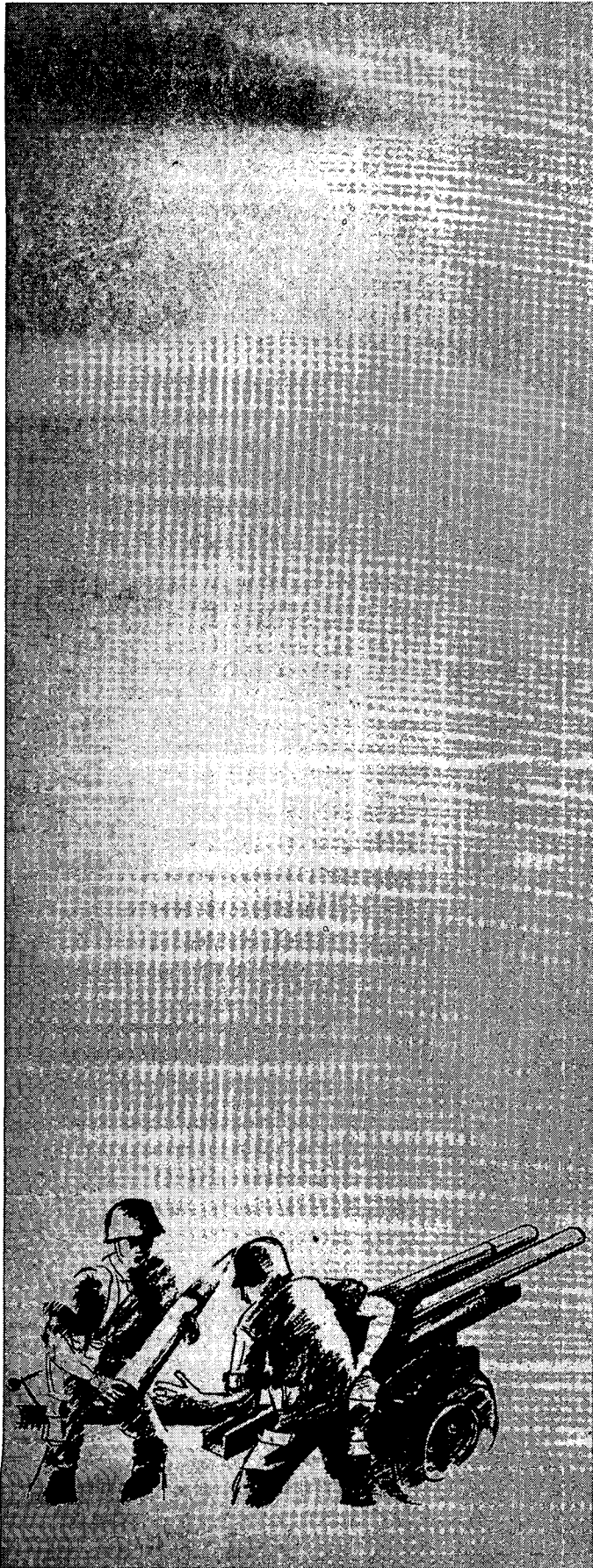
לצורך חיפוי רצוף למשך יום שלם, דרושים שלושה מטוסים — על-מנת להבטיח כי מעל למטרה יימצא תמיד אחד מהם. שני המטוסים הנוספים מספקים כיסוי נרחב יותר, אך מחירם שווה למחיר 216 הוביצרים נוספים מן הסוג הנזכר. שלושת המטוסים מסוגלים להטיל 9-10 טונות חומר-נפץ במשך 12 שעות על מטרות מסוימות; ואילו 324 הוביצרים, שמחירם שווה בערך למחיר שלושת המטוסים, מסוגלים להנחית במשך אותו מספר שעות מעל 1,000 טונות מבלי שיתקרבו אפילו לקצבי-האש המקסימליים שלהם. מחיר יחידת חומר-נפץ ארטילריים ליחידת-שטח בגורת הסיוע הקרוב זול אלפי מונים מזה של יחידת חומר-נפץ אוויריים; ואל נשכח כי הארטילריה מחפה על השטח במשך 24 שעות ביממה.

נראה כי בויאט-נאם אבדו לפחות 500 מטוסים בשטחים אשר ניתן היה לכסותם באש ארטילרית. מחיר כל אחד ממטוסים אלה היה 1.5 מיליון דולר, ובסכום כולל — 750 מיליון דולר. אבדו עמהם כ-250 טייסים. דומה כי מספרי-אבידות עצומים כליכך, די בהם כדי לקבוע כי יש לחקור את גורמי האבידות ואת מיקומן ולברר מהם אמצעי-החיפוי האחרים אשר לוא השתמשו בהם — ניתן היה למנוע את האבידות או לצמצמן בהרבה.

יתרונות מיוחדים

יש לזכור כי בויאט-נאם פגיעים המטוסים במיוחד לאש מן הקרקע, בעוד שהארטילריה מחוסנת-יחסית מאש זו. אין, על כן, היגיון רב בחשיפת מערכת יקרה ביותר של סיוע-אש לסכנה מקסימלית — על-מנת לזכות בתמורה מינימלית, שעה שניתן להשתמש במערכת זולה בהרבה, הנחשפת במידה אפסית לסכנה — ולקבל תמורה מקסימלית. במערכת סיוע-האוויר יש להשתמש באורח יעיל יותר: מעבר לטווחיה של הארטילריה ומוחוץ לטווחיה של מערכת ההגנה קרקע-אוויר של-נרעצמנו.

אין לערב כיל-עיקר בין סיוע-אש בעומק לסיוע-אש קרוב;

נבחן, לדוגמה, את שלושת גדודי 105 מ"מ של ארטילריה דיביזיונית. 18 ההוביצרים האלה מסוגלים לירות על כל נקודה בגזרה שרוחבה 40 קילומטרים ועומקה 10 קילומטר רים. כל משימה או תמרון הנערכים בתוך שטח זה של 400 קילומטרים מרובעים יוכלו לקבל מייד סיוע־אש — ואין זה עדיין הכל. אשם של גדודי־ארטילריה דיביזיוניים אלה מתוגבר ברת, כרגיל, באשם של כלי־נשק כבדים יותר של הדיביזיה והקורפוס.

מידות הגזרה המכוסה באש הארטילרית וצפיפות הכיסוי גדלים ככל שגדלים כמות כלי־הנשק, טווחם והקליבר שלהם. בכיסוי צפוף, גורמים העוצמה הארטילרית ופתאומיות פעור לתה לאנדרלמוסיה בקרב יחידות האויב, במציאות, הדרך היחידה בה מסוגל אויב להחזיק מעמד, בגזרה הנתונה באש ארטילרית דיביזיונית — היא למנוע את איכוננו. אם מתאפשר איכוננו, מסוגל התוקף לקטלו או לאלצו להימצא עמוק מתחת לקרקע — עד כי אין באפשרותו למלא את משימתו.

בויאט־נאם אין ברשותם של כוחותינו דיביזיות די הצורך לכסות את מרבית חלקי הארץ. לפיכך, על־מנת להצליח לגרש את האויב משטחים נרחבים יותר, מן ההכרח לצאת מן האזורים המוגנים אל האזורים המרוחקים יותר; ודווקא במשימה זו, של "חפש והשמד" * עשויה הארטילריה למלא תפקיד חיוני — בתנאי, כמובן, כי האינדוקטרינציה, האימון והתכנון הנאותים ייעשו כהלכה בארטילריה וב־חי"ר כאחד.

כדי לנצח בויאט־נאם חייבים אנו לגרום לאויב לאבד את הרצון להילחם, ולכך יתרמו קטילתם ושבייתם של אנשי ויאט־קונג — יותר מאשר כיבוש־שטח. אש ארטילרית רבת־עוצמה מסוגלת לתרום להרג יותר מאשר כל מערכת־נשק אחרת, ומשום כך חייבים החי"ר והארטילריה לשמש, למעשה, צוותי ציידים קוטלים, שבהם עיקר תפקידו של החי"ר הוא לגלות מטרות להרג הארטילרי. הסיוע הטוב ביותר ניתן לחי"ר כאשר הוא עצמו מגלה את האויב ומסייע לתמרון את פעולת אש־הארטילריה — כך שזו, מצדה, תעשה את מלאכת ההשמדה.

לאור הדברים האלה טעונה משימת־החי"ר הקלאסית — "היצמד לאויב והשמד אותו" — בחינה מחדש. ראשית, משימה זו נוטה להעמיד את איש־החי"ר האמריקאי על רמה אחת עם איש הויאט־קונג. שנית, לעתים קרובות אין היא מביאה בחשבון את יתרון עליונותנו הטכנולוגית, כפי שהיא משתקפת בפעולתו של צוות חי"ר־ארטילריה.

יתכן כי משימת החי"ר חייבת להיות "גלה את האויב", ומשימת הארטילריה — "השמד את האויב". משימת היל־האויב, אשר תשלים ביעילות המקסימלית את משימת כוחות היבשה, תהא — לבטח — להכות באויב לפני הגיעו לאזור סיוע קרוב. בשילוב כזה של משימות ייבנה צוות־פעולה מנצח — מנצח בכל הנסיבות, ותהא רמת הקונפליקט אשר תהא.

* שהיתה תכניתו של גנרל וסטמורלנד (מפקד כוחות ארה"ב בוייט־נאם עד קיץ 1968) אשר לא עלתה יפה כמצופה — המערך.